

Léna élni akar

9.

Évtizedeken keresztül kereste a ritmust, élete ritmusát. Azt a ritmust, amely csak az övé. A hétköznapi ütemvonalait. Nehezen talált rá a cselekvések rövid és hosszú hangjegyeire, sokáig nem állt össze a kotta. Rendetlenül huppantak egymásra napjai, elúszott az időben. Képességei, mint részeg pillangók szárnyai, összevissza csapdostak a feje fölött.

A feje fölött folytak az események, amelyeket mások alakítottak, míg ő, parttalan folyó, szanaszét küldte habjait. Mederhez nem szokott tehetsége és éveinek ázott csokra ide-oda lögybölődött, céltalanul. Ha eltalált pár hangot, tűzvészt teremtett, ahelyett, hogy fényt és meleget adott volna. Ettől sorvadni kezdett, izmai lankadtak, végül megállt.

Megállt a mutató, a homokórában sem pergett több szemcse. Összetörték a percek, pihegtek a kottafejek. Csend volt, szünet vagy fél oldalon át. Muszáj volt gondolkodnia arról, amit úgyis tudott, de eddig nem volt ereje megtenni. Új feladat elé állította magát. Megtanulni szótagolni az időt, szétválasztani az órákat, új ütemekbe osztani őket, életet és értelmet adni nekik.

Nekik mindegy, ömlesztve is csak hatvan perc mindegyik, de őneki az élete függ tőle. Korábban azt hitte, mértéket tanulni, soha nem túllépni azt, unalmas kispolgári magatartás. Beosztani az erejét, egyszerre nem öt dologgal foglalkozni, rendbe szedni a napi teendőit, és ettől hatékonyak lenni, erre nem is gondolt. Akarat kell hozzá, és fegyelem.

Fegyelem nemcsak a kaszárnyában, de a kólostorban is. Ahol a falak is az ima diktálta tempóban lélegeznek, és nincs kapkodás, sem szelesen elhadart mondatok. Van időben elfogyasztott ebéd, vannak tiszta folyosók, a portán mindig ül egy mosolygó csuha, és a kertben nagyra nőttek a kék hortenziák. A lelkek derűsen haladnak előre, élnek mértékkel, alkotnak rendben.

10.

Szódabikarbónát vett, és három zsemlét, hétköznapi ügy a közértben. A pénztárhoz érve csapta meg a háború szele. Egyszemélyes háborúé, egy személyes háborúé. Nem őt lőtték, mégis szíven ütötte. Derült égből találta mellbe a balegyenes.

Egyenes derekú, idős asszony volt, aki rossz helyre tette már üres kosarát. Fizetett, távozott. Az eladónő aznap talán bal lábbal kelt fel, nem tudni, az apja üldöző volt-e, vagy üldözött, otthon Mahlert hallgattak-e, vagy a szomszéd falára tapadt a fülük. Talán keserű volt már az óvodában, otthon veszekedtek, kié a torzsa, és a nagylány sem nézett mozit, ez mind lehet.

Lehet rossz napja a legjámborabb embernek is, de ha az eladó rákiabál a vevőre, és sértegeti, Hegyeshalmon túl másnap már nem mehet be a munkahelyére. Hisz érthető, aki sebet oszt, önmaga sebével küzd, sejtmilliókat roncsol a feldolgozatlan múlt, azóta rozsdássá vált kések térképet rajzoltak a viaszhúsba. Megbocsátani egyszer nem elég, muszáj hetvenszer, hétszer, de ez nem csak akarat kérdése. Ez zsigeri aktus.

Zsigeri aktus volt, elemi erővel buggyant ki belőle. Puffogott még egy sort, *mégis mit képzelsz, hogy más rakosgassa helyre a kosarát*, és a végén megjátszotta az aduászt. Gyakorlott színészt is meghazudtoló, gúnyos hangsúllyal köpte utána: *A nagyasszony!* Az áldozat ezt már nem hallotta, a vásárlóközönség sem tapsolt hozzá. Csak csendesen elkönyvelt egy társadalmi kudarcot.

Kudarcot vallott az eszme, amely eltörölte volna az egyenlőtlenséget, talán nem járt utána elég alaposan. Nem pénz szülte az irigységet, hanem az egyenes tartás. Azt pedig nem címerrel adják, hanem a belső szabadság hozadéka. Anélkül az ember rabszolga. De úr a szolga, ha szívvel szolgál.